

Donderdag

den 23 September.

5

NIEUWSTUDDINGEN.

D U I T S C H L A N D.

FRANKFORT den 16 *september*. Te Hildesheim hadden zich de scholieren der beide kerkgenootschappen vereenigd om eene bende dieven uit te maken. Zij hadden hunnen kapitein, en het depot hunner dieverijen gevestigd in het klooster der kerk van het Heilig Kruis. Alle avonden moest elk lid dezer bende eenig gestolen voorwerp inbrengen, of werd gestraft. Een jongeling, die zeer hard gestraft was, ondeckte alles zijnen vader, die er dadelijk aan de politie kennis van gaf. Men arresteerde 30 jongelieden; en het vervolgens gedaan onderzoek, heeft zaken aan den dag gebracht welke men verre was van te verwachten. Eenige scholieren zijn in de scholen gestraft, maar de anderen zitten nog gevangen. Hun kapitein was een kind van 12 jaren, zoon van een geacht beambte. De stukken van het onderzoek zijn aan het tribunaal der stad overgeleverd, hetwelk den koster der kerk, bij wien eene menigte gestolen voorwerpen gevonden zijn, voor zich gedagvaard heeft. Maar daags daaraan heeft men hem in zijn huis dood gevonden. Die man, sedert lang aan den drank verslaafd, had zich den hals afgesneden. Het is waarschijnlijk dat hij de verleider der jongelieden geweest is en de door hem gestolen voorwerpen in bewaring nam. Men hoopte dat het gouvernement maatregelen zou nemen ter zuivering van eene leesinrigting, waar de jongelieden boeken vonden die niet weinig hebben toegebracht om hen te bederven, en voortzaken zal dat zij eene opvoeding ontvangen, gegrond op godsdienst en zedelijkheid.

G R O O T - B R I T T A N J E.

LONDEN den 14 *september*. Er loopt een gerucht, dat Iturbide in Mexico voet aan wal gezet, doch aldaar den dood zou gevonden hebben. Dit gerucht vereischt echter nader bevestiging.

LONDEN den 18 *september*. Het lot dat Iturbide zoude ondergaan hebben, heeft zich volkomen bevestigd.

De heer Tuté, behoorende tot het huis van de heeren B. A. Goldschmidt en Co., heeft in zes dagen de reis van Mexico naar Tampico gedaan en is daar aan boord van 's konings schip *Forste*, kapitein sir Thomas Cochrane gegaan; hij heeft Mexikaanische gazetten met het officieel-berigt van Iturbide's dood medegebracht. Zoodra de landing van Iturbide te Santo-Marina was bekend geworden, heeft het congres hem op den 18 julij vogelvrij verklaard. Hij werd daarop gevangen genomen en, na dat hem 6 uren gegeven waren, om zich tot sterven voor te bereiden, is hij op den 19 julij gefusilleerd. Het congres heeft een pensioen van 8000 dollars aan zijne weduwe toegestaan. De tijding van zijnen dood heeft in de hoofdstad veel genoegen gegeven, zoo zelfs dat de stad des avonds is verlicht geworden. De krachtige maatregel, welke het gouvernement van Mexico genomen heeft en die elk in het vervolg den lust wel zal benemen, om de rust van het gemeenebest te storen, heeft ook voor ons halfrond de gewichtigste gevolgen, in zoo verre als daardoor de vooruitzichten op een spoediger staat van orde voor dat belangrijk land versterkt en de onafhankelijk verklaring van Mexico als naderbij kan beschouwd worden. Peru alleen blijft nu nog tot rust te brengen overig, en volgens brieven uit Nieuw-York van den 19 augustus staat ook daartoe de kans schoon.

— Wij hebben hier een brief ontvangen van den 16 julij uit Aruba, dat bij Curaçao behoort. Een uittreksel uit denzelfden luidt dus: „Ieder een in dit eiland is druk bezig met naar goud te graven. Zonder twijfel zult gij u verwonderen als ik meld, dat er een brok louter fijn goud gevonden is, welke 32 pond en eenige oncen haalt. Verscheiden brokken wegen wel 14 tot 16 pond. De schooner, die gisteren van hier vertrok, heeft meer dan 100 pond goud aan boord.” — Een andere brief, van den 29 julij, maakt melding van een stuk goud van voorbeeldelooze grootte, aldaar bevonden. Men spreekt van 3 ellen breedte en lengte, en nog was het stuk niet geheel opgegraven! Het Hollandsch gouvernement heeft maatregelen genomen, om den schat niet te doen verloren gaan.

F R A N K R Y K.

PARYS den 18 *september*. De ziekte voor welke kracht de koning is bezweken, is eigenlijk slechts het laatste toeval, het laatste verschijnsel eener kwaal geweest, welke reeds verscheidene jaren heeft geduurd. Z. M. was geboren met eene volmaakte vorming van het opper-lichaam: de ontwikkeling van het hoofd en de borst vertoonde eene Herculische gedaante. De bewerktuiging der beneden-deelen had geenszins de zelfde volmaaktheid: deze hadden steeds eene geronde vorming, waren van een week zamenstel en zwak. Dit had den koning niet belet zich in zijne jeugd aan al de oefeningen van het gaan, de jacht en de rijkunst over te geven; doch met den ouderdom waren zijne ledematen dik, verzwakt en als verlamd, zoodat Z. M. verplicht was alle lichaams-oefeningen te staken, uitgezonderd de wandelingen met het rijtuig. Zoodanig was reeds de toestand des konings toen hij Hartwell verliet, om op den vaderlandschen bodem weder te keeren. Deze zwakheden vermeerderden in den loop der laatste jaren tengevolge der jicht en roos, waaraan Z. M. zeer onderhevig was: het was van toen af gemakkelijk na te gaan dat dezelve over al deze oorzaken van vernieling niet zoude zegepralen. Intusschen heeft de voortreffelijke bewerktuiging der opperste deelen lang met goed gevolg tegen de slechte gesteldheid der beneden deelen gestreden.

De overleden koning Lodewyk Stanislaus Xavier van Frankrijk, tweede zoon van den dauphin, die zoon was van Lodewyk XV, werd te Versailles op den 17 november 1755 geboren en is den 13 november 1810 weduenaar geworden van Maria Josephina Louisa van Savoye, prinses van Sardinië.

Karel X is den 9 oktober 1757 geboren en is op den 2 junij 1805 weduenaar geworden van de Sardiniëse prinses Maria Theresia van Savoye.

— Onze dagbladen bevatten de antwoorden die Z. M. Karel X aan de onderscheidene hooge korpsen van staar, autoriteiten en de bezendingen van wege de verschillende godsdienstige gezindheden, heeft gegeven, bij gelegenheid dat zij, met de betuiging van hunne droefheid over den dood des konings, hunne hulde aan zijnen opvolger kwamen aanbieden. Al deze antwoorden komen daarop neder: „dat alle Franschen gelijke regten op zijne liefde en bescherming hadden, en dat hij niets vuriger wenschte dan in het voetspoor zijnes broeders te treden, ten einde het geluk van Frankrijk te bevorderen.”

— Uit *Bar-le-Duc* schreef men onlangs het volgende:

„Het eentoonige der politieke tijdingen is eenigzins vrolijk afgewisseld geworden door een voorvalletje, hetwelk vrij wat geruchts gemaakt heeft. Omtrent drie weken geleden, zag men een jongeling, tusschen de vijftien en zestien jaren oud, in eene reiskoets met vier paarden bespannen, eensklaps de stad binnen rijden, en aan een der voornaamste logementen aftappen. Op den weg had hij een kleinen scharenlijper ontmoet; aan dezen doet hij, uit eigene beweging, het aanbod, om hem als jockey in zijn dienst te nemen,

en geeft hem dadelijk liverie, een horlogie en geld; bij zijne aankomst maakt hij vrij groote verteringen, zoodat hij aller oogen tot zich trekt en weldra de oplettendheid van het bestuur gaande maakt.

„Na vijf of zes dagen in de stad vertoefd te hebben, verrekt hij met postpaarden naar het dorp, alwaar zijn nieuwe bediende geboren is; hij legt een bezoek af bij den pastoor, bezigtigt de kerk, en geeft zijn voornemen te kennen om aan dezelve eenige sieraden te schenken, welke haar ontbreken. Men ziet hem ook weldra terug komen met mis- en hostiekelken van verguld zilver, welke hij bij een zilvermid was gaan koopen, en edelmoediglijk, als eene gift voor de kerk, aan den geestelijke ter hand stelt. Hij wil het echter bij deze vrome mildadigheid niet laten blijven, maar heeft nog daarenboven eene groote menigte ringen en andere sjuisterijen medegebracht, welke hij aan de meisjes van het dorp, die hij tot een klein landelijk dansfeest heeft doen uitnoodigen, met bevallige minzaamheid uitdeelt. Het gefucht van deze vorstelijke mildadigheid verspreidt zich weldra in alle de naburige dorpen; men meent in dezelve iets wonderdads te bespeuren, en weldra vinden de zonderlingste uitstrooifels ingang bij het landvolk. Sommigen hielden hem voor eenen jongen prins, die het strengste incognito in acht nam, en; bekoord door het schilderachtige dezer landstreek, alhier een paleis kwam bouwen en de schatten van zijn onmetelijken rijkdom in omloop brengen; volgens anderen, was hij de natuurlijke zoon van den eenen of anderen buitenlandschen monarch, of wel van dezen of genen vorst in Azië, die uit het hof van den koning zijn vader ontsnapt was, en het oude Lorraine tot zijn verblijf had gekozen. Men sprak van niets anders dan van zijn prachtige leefwijs en van zijne edelmoedigheid; hij was even kwistig met goud en diamanten als een personaadje uit de *duizend en eene nacht Arabische vertellingen*.

„Het plaatselijk bestuur, hetwelk in de algemeene verwondering deelde, achtte het raadzaam eenig onderzoek te doen; men sloeg de stappen van den gewaanden prins vrij nauwkeurig gades; hij was vergezeld van eene vrouw van middelbare jaren, welke hij voor zijne moeder had willen laten doorgaan; doch zoodra deze bespeurde, dat hij bespied werd, verwijderde zij zich, zonder dat men heeft kunnen ontdekken, langs welken weg zij vertrokken was. Men eindigde met hergene waarmede men had moeten beginnen; men vorderde van den geheimzinnigen reiziger, dat hij zijne paspoorten zou vertoonen, doch hij antwoordde, dat de vrouw, welke hem kort te voren verlaten had, dezelve had medegenomen. Men vroeg hem naar zijn naam, doch ook deze vraag beantwoordde hij in geheimzinnige uitdrukkingen, waardoor de verbeelding van het publiek nog des te meer gespannen werd en aanleiding tot de ongerijmdste gissingen werd gegeven. Van dit oogenblik af aan kreeg een gendarme last, om hem op alle zijne uitstappen te vergezellen, doch hij bleef zich niettemin aan de buitensporigste verteringen overgeven. De groote menigte werklieden, die in de fabrieken arbeidden, verdrongen elkander, als het ware, voor het hotel, alwaar hij zijn intrek had genomen, in de hoop van slechts een enkel oogenblik het geluk van zijne tegenwoordigheid te genieten, en hij nam in zijne manieren en taal eene soort van geheimzinnige waardigheid aan, waardoor aan de zonderlingste en belagcheljkste geruchten nog meer geloof werd gegeven. Hij had een dermate goedendunk van hem doen opvatten, dat twee ingezetenen, zonder hem te kennen, echter geenszins aarzelden borg voor hem te blijven, en hem daardoor te vrijwaren voor de vervolgingen, aan welke hij anders, bij inangel van paspoorten, als vagebond, had kunnen zijn blootgesteld geweest.

„Doch eensklaps volgde de ontkenning dezer geheimzinnige roman, doof het overhaast en gedwongen vertrek van den held zelfden. Hij is in zijne prachtige reiskoets, met postpaarden, naar de hoofdstad vertrokken, onder geleide van een' onder officier der gendarmerie, zonder dat iemand tot hiertoe het geheim van zijne aankomst en verblijf in ons midden heeft kunnen doorgronden. Men kan ligtelijk nagaan dat dit overhaast vertrek de algemeene nieuwsgierigheid nog meer heeft gaande gemaakt, en dat er geen einde is aan de gissingen, waarvan de eene nog meer gewaagd is dan de andere; en inderdaad, wanneer men let op de achtung, welke men hem betoond heeft, en op de wijs op welke hij naar de hoofdstad gevoerd is, valt het moeilijk te gelooven, dat dit kind een gewoon personaadje zou wezen.”

Tot dus verre het berigt uit *Bar-le-Duc*; doch het hinkende paard komt achteraan. Volgens de latere Parysche dagbladen, is deze Aziatische of andere buitenlandsche prins, niemand anders geweest dan de zestienjarige Fonrouge, die den Paryschen bankier, bij wien hij geplaatst was, 15,000 franken heeft weten te ontfelen, met welke hij verdwenen is. Men wil dat hij sommige ligtgeloovigen zelfs in den waan had gebracht dat hij de zoon van Bonaparte was, ja zelfs, dat een dorps-maire hem, op den 15 augustus, een' fraaijen bloemruiker zou hebben ten geschenke gegeven. Intusschen was zijne rol spoedig uitgespeeld, daar de politie hem, op de klacht van den bestolene, dadelijk op het spoor is gekomen.

N E D E R L A N D E N.

AMSTERDAM den 18 *september*. Wordt deze stad, nu twee jaren geleden, door den noodlottigen brand der Lutherische *nieuwe kerk*, van een der sierlijkste gebouwen beroofd; zoo kunnen wij thans met genoegen mededeelen, dit verlies reeds in zoo verre hersteld te zien, dat het groote koepeldak en deszelfs lantaarn, heden, in derzelve voornaamste deelen, tot stand gebracht en opgericht zijn; terwijl, door het werkvolk, juist op het oogenblik, dat dit gebouw, door de alvernielende vlammen, twee jaren geleden, instortte, de vlag, zoo als bij voortgelijke gelegenheden gebruikelijk is, onder een herhaald gejuich, op den toren werd geplant; weldra hoopt men het gebouw geheel voltooid en nog pragtiger dan te voren te aanschouwen.

MIDDELBURG den 21 *september*. Volgens gewoonte is, den 15 dezer, wederom de halfjarige promotie der leerlingen onzer Latijnsche school alhier, in de openbare gehoorzaal dezer stad, plegtig gevierd.

En zijn bij deze gelegenheid tot de Akademische lessen, met prijzen, bevorderd de volgende jongelingen: *P. J. van Voorst Vader*, *A. C. Vader*, *I. de Waal*, *J. W. Vader*, *H. M. G. Koolhaas*, *J. G. Poly Kompenhans* en *W. A. Slicher*; waarvan de vijf eerstgemelde redevoeringen hebben gehouden, de eerste: *de Themistoclis in bello Persico virtute*; de tweede: *de Mithradis rebus in eodem bello gestis*; de derde: *de vita Desiderii Erasmi*; de vierde: *de Spartanorum legislatore Lycurgo*; de vijfde: *de animo grato*; terwijl de twee overigen, in dichtmaat, voor heeren curatoren, hunne *gratiarum actiones* reciteerden; zijnde *J. W. Vader* nog bovendien begiftigd met eenen prijs ter aanmoediging in de mathesis. Vervolgens overgegaan zijnde tot de verdere promotie en prijs-uitdeeling, werden, deels zonder, deels met prijzen, waarvoor de begiftigden aan heeren curatoren, alle in Latijnsche dichtmaat, hunnen dank betuigden, tot hoogere klassen bevorderd de navol-

